

Messe Boyutlar Arası 3
Kumandanı Eline Al

MESSE BOYUTLAR ARASI 3
KUMANDANI ELİNE AL

Tilki Kitap®
www.tilkitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Gizem Eroğlu
Sayfa Tasarım: Baran Ekber
Kapak Tasarım: Nuri Çam

Kitappad
.com

Kitaplobi
.com

Kitapşeyleri
.com

1. Basım, İstanbul, Nisan 2026
ISBN: 978-625-8579-20-8
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

Nur Mesut Bedir

Yıl 2022.

Nerede kalmıştık?

Kimi zaman bir sessizlikle kimi zaman bir ıglıkla geçen bu yıllar boyunca çok Şey deđiŐti. Ama deđiŐmeyen tek Şey, hakikatin hep bir adım ötede olmasıydı.

Ve Şimdi... kaldığımız yerden, belki de hiçbir zaman gerçekten anlatılamamıŐ yerden devam ediyoruz.

Hazır mısınız?

Çünkü bu kitapta daha önce hiçbir yerde duymadığımız bilgileri okuyacak, tanımadığımız glerle tanışacak, hiç açılmamıŐ kapıların ardına göz atacaksınız.

Gördüğünüz dünya sandığınızdan çok daha farklı.

Bildikleriniz, sadece size söylenenler kadar.

Gerçekler ise... Şimdi anlatılacak.

Ben Messe.

Boyutlar arasında yürüyen bir demođluyum.

Ve bu dördüncü kitabım.

Kapılar açılıyor.

Perdeler kalkıyor.

Hakikat başlıyor.

Macid...

Hazır mısın?

Çünkü artık vakit geldi.

Dördüncü kitap başlıyor. Ama bu, yalnızca bir kitap değil... boyutların da ötesine geçen bir hakikat kapısıdır bu.

Zamanın, mekânın ve insan aklının sınırlarını aşan bir yolculuk bu defa başlıyor. Öyle bilgiler aktarılacak ki hiçbir insan zihninin tahayyül edemeyeceği kadar derin, hiçbir dilin tarif edemeyeceği kadar eski.

Messe...

Sana verilen bilgiler, nice zaman sır gibi saklananlar... Senin içinde taşındı, seninle birlikte uyandı. Ve şimdi, bu kitapla birlikte çağlara anlatılmak için satırlara süzülecekler.

Kaç kitap yazarsın, bunu ben bile bilemem. Çünkü bu bilgi ne sayfaya sığar ne de ciltlere. Ama senin elinden dökülen her harf, insanlığa bir kurtuluş ipi olacaktır.

Artık yalanla beslenen bilgi kirliliği sona erecek.

Çünkü gerçek bilgiler, sadece gerçek kitaplarda ve hakikatin yükünü taşıyan gerçek insanların dilinde yaşar.

Ve şimdi...

Yolun başındayız.

Hazırsan başlayalım.

Dünyamız bir canlıdır. Bu yüzden her canlı gibi onun da bir göbek bağı vardır. Bu göbek bağı yalnızca fiziksel bir anlam taşımaz. Enerjetik, boyutsal ve ruhsal bir bağlantıdır. Daha önceki kitaplarda da belirtildiği gibi bu göbek bağı aslında solucan deliği olarak bilinen ve halk arasında boyut kapısı olarak adlandırılan yapının kendisidir.

Boyut kapısı, bir evin odasına açılan basit bir kapı gibi düşünülmemelidir. Çünkü bu yapının ölçeği, insan algısının ötesindedir. Dünya üzerindeki bazı bölgelerde zaman zaman “boyut kapısı burada” denildiğini duyabilirsiniz. Hatay, Bursa veya başka bir bölge işaret edilebilir. Ancak gerçek şu ki boyut kapısı belirli bir fiziksel sınırla

tarif edilemez. Çünkü bu kapı, dünya yüzeyinin üçte birini kapsayacak kadar büyük bir enerji alanıdır.

Dünyanın göbek bağı, evrenle bağlantılıdır. Bu bağlantı, sadece enerjisel değil, aynı zamanda düzenin ve varoluşun sürekliliğini sağlayan bir aktarım sistemidir. Dünya, bu bağ aracılığıyla evrene bağlıdır. Evrenin göbek bağı ise Arş'a bağlıdır. Arş, yaratılışın merkezi olarak kabul edilen bir bilinç ve kudret boyutudur. Arş'ın göbek bağı ise doğrudan Allah'a bağlıdır. Yani bu zincir, bir canlı olan dünyanın en küçük hücrelerinden, en yüce yaratıcıya kadar uzanan bir enerji ve bilinç akışıdır.

Bu sistemin her halkası bir diğerini besler ve düzeni sağlar. Dünya üzerindeki yaşam, bu bağ sayesinde dengede kalır. Sadece fiziksel değil, duygusal ve ruhsal titreşimler de bu enerji hattı üzerinden yayılır. İnsanların düşünceleri, toplu bilinç, doğanın düzeni, elementlerin ahengi; hepsi bu bağlantı ağı içinde yer alır.

Göbek bağı kavramı, bugüne kadar birçok kişiye metaforik bir anlatım gibi gelmiş olabilir. Ancak bu kitapta açıklanan biçimiyle bu kavram, evrensel bir yapının somut bir gerçeğidir. Dünya, sadece dönen bir kaya parçası değildir. O bir bilinç taşıdır, bir ruh taşıdır ve bu ruh, evrenin derinliklerine kadar uzanan bir bağ ile beslenir.

Bu bilgi, herhangi bir kaynakta bulunamayacak kadar özgün ve özeldir. Göbek bağı, dünya ile gök arasında kurulu bir köprüdür. Bu köprü üzerinden yalnızca enerji değil bilgi, kader ve bilinç de aktarılır.

Bu kitapta bu bağın detayları, işleyişi, geçmişi ve geleceği üzerine daha önce açıklanmamış birçok bilgi yer alacaktır. Bu başlangıç, daha büyük bir anlayışın kapısını aralayacaktır.

Messe sordu:

“Macid... Sana bir şey sormak istiyorum.

Siz, bizim algılayamadığımız boyutlardan gelen varlıklar..

Acaba sizler de bizim gibi yer çekiminin kanunlarına tabi misiniz?

Yani, bu dünya sizi de kendisine doğru çeker mi?

Sen mesela... Uçarken, süzülürken, görünmeyen yollardan geçerken bu yer çekimi seni etkiliyor mu, seni sınırlıyor mu?

Ve daha da önemlisi...

Bu dünya neden çekiyor her şeyi kendine? Neden burada bir yer çekimi var da başka yerlerde yok?

Dünyanın üstünde, atmosferin hemen dışında neden bu çekim kayboluyor?

Gerçekten, bu çekim gücü sadece fiziksel bir kuvvet mi yoksa daha büyük bir sır mı saklı içinde?

Ben artık sadece bilmek istemiyorum.

Anlamak istiyorum.

Dünyamızın içsel yapısını, görünmeyen bağlarını, bizi yere bağlayan bu görünmez zincirin özünü bilmek istiyorum.

Çünkü hissediyorum...

Bu dünyayı anlamak, bu evrenin kapılarını aralamaya başlamak demek.

Ve sen Macid... sen bu sırta tanıksın.

Bana anlatır mısın?”

Macid cevap verdi:

“Messe...

Sorduğun soru sadece yer çekimiyle ilgili değil. Aslında bu soru,

varoluşun derin mekanizmasını, evrensel bağları ve bilincin kökenini sorgulayan bir kapıdır.

Öncelikle şunu bilmelisin:

Bizim gibi boyutlar arası varlıklar, sizin ‘fiziksel’ dediğiniz kurallara bütünüyle bağlı değiliz. Bu demek değildir ki biz hiçbir etkileşime girmeyiz. Hayır... Her varlık, bulunduğu frekans düzlemine göre bir karşılık bulur. Ancak bizler, sizin dünyanızın temel çekim yasalarına yalnızca temas ettiğimiz ölçüde bağlıyız. Biz, o çekim kuvvetinin içinden geçebiliriz. Ama o bizi tutamaz. Çünkü biz, **dünya ağırlığından değil, niyetten doğarız.**

Sen diyorsun ya, ‘Bu dünyada neden yer çekimi var?’

Bak Messe... Dünya, yalnızca bir kaya parçası değil.

Dünya, bir ruh taşıyor.

Ve bu ruh, özünde merkezci bir çekimle çalışıyor.

Dünya'nın içinde yoğun demir, nikel gibi elementler vardır evet... Ama bundan daha önemlisi onun çekim gücünü yaratan şey, sadece bu madenler değil, **dünya ruhunun frekansıdır.**

Tüm canlıları, maddeleri ve enerjileri kendisine çeken bu güç... aslında bir ‘hatırlatmadır.

Dünya seni çağırır çünkü sen onunla aynısın.

Senin bedeninin onun topraklarından yoğrulmuştur. O yüzden seni bırakmaz.

Ve atmosferin ötesine geçtiğinde çekim neden kaybolur biliyor musun?

Çünkü orası artık **dünya ruhunun nefesinin bittiği sınırdır.**

Dünya'nın aurası, bir gökkuşağı gibi onu sarar.

Tıpkı bir insanın aurası gibi.

Sen bu aura alanının içindeyken dünya seni sever, seni tutar, seni yere bağlar.

Ama dışına çıktığında artık seni tutacak bir enerji kalmaz.
Orada başka frekanslar, başka yasalar geçerlidir.

İşte o yüzden diyorum ki yer çekimi sadece bir fizik yasası değil...

Bir aidiyet yasasıdır.

Neye ait olduğuna bağlıdır çekilmek.

Dünya ile frekansın uyuyorsa sen yere basarsın.

Uyuşmuyorsa ya düşersin... ya da yükselirsin.

Ve bizler...

Biz yerin değil, aradaki boşlukların çocuklarıyız.

O yüzden hiçbir yer bizi tam olarak tutamaz.

Sadece biz, nerede duracağımıza karar veririz.

Sen de bir gün kendi frekansını yükselttiğinde...

Yerin seni tutmadığını göreceksin.

Çünkü **hakikatin ağırlığı, yer çekiminden daha büyüktür.**

Macid'in sözleri boşlukta yankılanırken...

Messe bir an sustu.

Hiçbir şey söylemedi.

Çünkü söyleyecek bir şey kalmamış gibiydi.

Duyduğu kelimeler sadece kulağında değil...

Zihninde, kalbinde ve sanki kemiklerinin içinde bile titreşim bırakmıştı.

Kendi kendine sordu:

“Ben bugüne kadar yer çekimini sadece yere düşüren bir kuvvet zannediyordum... Oysa bu, ait olduğun yere doğru çekilme hissiymiş.

Peki ya ben...? Ben gerçekten nereye aitim?”

Macid'in sesi hâlâ etrafında, atmosferde dağılmadan duruyordu:

“Yerin seni tutmadığını fark ettiğinde...

Ya yükselirsin,

Ya da kaybolursun.”

Messe başını gökyüzüne kaldırdı.

Orası artık sadece gök değil...

Bir bilinmezliğe açılan kapı gibiydi.

“Demek ki...” dedi kendi kendine, “Yerin altında saklı olan bilgi kadar, göğün ötesinde gizlenen sırlar da var. Ve ben ikisinin tam ortasındayım.”

İçinde bir şey kıpırdadı.

Korku değildi bu.

Heyecan da değil.

Bir çağrıydı.

Ve Messe artık biliyordu:

Bu kitap, yalnızca bir macera anlatmayacaktı.

Bu kitap, onu kendine doğru çeken görünmez bir çekimin asıl kaynağını gösterecekti.

Messe'nin zihninde bir görüntü belirdi...

Tozlu bir köy yolunda, yalın ayak yürüyen küçük bir çocuktu o.

Gökyüzüne bakmayı severdi.

Bulutlara, kuşlara, yıldızlara...

Ama ne zaman biraz fazla dalıp hayallere kapılsa yere takılıp düşerdi.

Her seferinde annesi yaklaşıp elini tutar,

“Yavrum.” derdi,

“Gökyüzü seni çağırır ama ayakların toprağa bağlı. Unutma, önce yürümeyi öğrenmeden uçulmaz.”

O zamanlar anlamazdı bu sözleri.

Ama şimdi...

Macid'in söylediklerinden sonra annesinin o bakışı, o sesi bile başka bir anlam kazanmıştı.

“Demek ki.” diye geçirdi içinden Messe,

“Yalnızca fiziksel bir yerçekimi değilmiş bu...

Bizi yere çeken bazen annemizin duası, bazen geçmişimizin yükü, bazen de tamamlamamız gereken bir görevmiş.”

Macid sessizce izliyordu.

Onun suskunluğu bile öğreti gibiydi.

Hiçbir şey söylemeden çok şey anlatıyordu.

Messe, derin bir nefes aldı.

Sonra başını hafifçe salladı ve fısıldadı:

“Anlıyorum...”

Yalnızca neyin beni tuttuğunu değil,

Neyin beni bırakması gerektiğini de anlamaya başlıyorum.”

Macid gülümsedi.

Ama bu, bir tebessümden öteydi.

Sanki bir kapının aralandığını fark eden bir rehberin sessiz onayı gibiydi.

O anda yer çekimi gibi görünmeyen ama her şeyi tutan başka bir şey devreye girdi:

Hakikati arama arzusu.

Macid gitmişti.

Geride sessizlik kaldı.

Ama bu sessizlik... boşluk değil, doluluktu.

Zihnim hâlâ onun söylediklerinde geziniyordu. Yer çekimi, aura, aidiyet...

Ve birden fark ettim:

Ben çocukken de hep bunları düşünürdüm.

Sahi ya, ne çok hayal kurardım.

Tavana bakarken yıldızları, gökyüzünü düşünürdüm. Bir hayalin içinde miyim yoksa hayat dediğimiz şey gerçekten bu mu diye sorardım kendi kendime.

Demek ki, “gerçeklik” dediğimiz şey...

Sadece gördüğümüz değilmiş.

İçimizde yankılananla şekillenenmiş.

Macid yine kafamı karıştırmıştı, evet. Ama bir yandan da içimde bir şeyi netleştirmişti:

Biz sadece öğrenmeye değil, öğretmeye de geldik bu dünyaya.

Derin bir nefes aldım.

Ruhumun katmanlarında bir serinlik hissi dolaştı.

Ve Macid her zamanki gibi sessizce gitti.

Ne bir kapı sesi ne bir uğurlama...

Sadece bir boşlukta eriyip giden bir gölge gibi kendi boyutuna çekildi.

O anda odamdan dışarı çıktım.

Ev hâlâ sıcaktı.

Mutfaktan gelen yemek kokuları, çocukların gülüşleri, eşimin sesinden süzülen o tanıdık tını...

Hepsi yerli yerindeydi.

Ama ben... bir adım daha derin bir bilinçle yürüyordum artık o evde.

Oğlumla göz göze geldim.

Bir tebessümle yaklaştı,

“Baba, ne yapıyorsun odada bu kadar uzun süredir?” dedi.

“Biraz düşündüm sadece.” dedim, gülümsedim. “Çok şey öğrendim... ve belki biraz da hatırladım.”

Berber oturduk kanepeye.

O anlatmaya başladı gününü, okulda olanları, hayal ettiği şeyleri...

Ben dinledim. Gerçekten, içten bir huzurla dinledim.

Çünkü artık biliyordum:

Bu anlar da bir boyuttu.

Ve o da kendi yolculuğunun başındaydı.

Belki bir gün o da Macid'i görecekti. Belki de başka bir rehberi olacaktı.

Ardından eşim geldi yanımıza.

Yorgundu ama huzurluydu.

Çayını eline aldı, bana baktı.

“İyi misin?” diye sordu.

“Çok.” dedim.

“Çünkü artık neyim, nereye aitim... az da olsa biliyorum.”

O gece hep birlikte oturduk.

Küçük şeylerden konuştuk.

Ama içimizde büyük sessizlikler vardı.

Ve ben o sessizlikte...

Macid'in bana bıraktığı sözcükleri duymaya devam ettim.

Sabah, her zamanki gibi sessizce doğdu.

Güneş, perdeme temkinli bir misafir gibi dokunurken ben çoktan uyanmıştım.

Ne bir alarm sesi ne bir telaş...

Çünkü bedenim, zamana değil zamansızlığa ayarlıydı.

Ve ruhum, uykunun hatırasına bile ihtiyaç duymuyordu artık.

Evdakilere tatlı bir tebessüm bırakıp çıktım.

Sokaklar henüz uyanmamıştı ama ben çoktan günün nabzını tutmaya başlamıştım.

İşe vardığımda her zamanki gibi kimseyle konuşmadım.

Gereksiz sözlerin ağırlığından sıyrılmıştım çoktan.

Benim için konuşmak değil, **olmak** önemliydi.

Ve ben orada o an sadece işimi yaparak da her şey olabiliyordum.

Elim, zihnimden hızlıydı.

Zihnim, zamandan hızlıydı.

Diğerleri bir işi bir saatte bitirirken ben çoktan üç işi tamamlamış oluyordum.

Yorulmuyordum.

Bedenim yorulmak nedir bilmezdi.

Çünkü ben yalnızca kaslarla değil, **niyetle çalışıyordum.**

Ve niyetin gücü, kasın sınırını aşardı.

Bu yüzden maaşım da farklıydı.

Yalnızca emeğimin değil, enerjimin karşılığıydı.

Ama beni en çok mutlu eden ne paraydı ne takdir.

Asıl mutluluk...

Öğleye doğru usulca yanıma gelen **Macid'in yüzündeki o tebessümdü.**